

Riziko dobré vůle

V katedrále v irském Dublinu uchovávají dveře s proraženým otvorem.

V dlouholetém krvavém sporu dvou rodů se konečně jednalo o klid zbraní. Tyto dveře tehdy dělily místnosti vyjednávajících nepřátelských stran. Nebralo to konce, až najednou stařešina jedné rodiny náhle prorazil otvor do dveří k protivníkům a strčil tam neozbrojenou ruku až po rameno jako důkaz dobré vůle. Pak se dveře otevřely a podávaly se ruce dřívějších nepřátel.

Dovedu si představit, jak v pološeru doby kamenné odložil jednu pračlověk svůj kyj a podal ruku někomu z jiné tlupy. A před třemi tisíci lety uřezal David kus pláště spícího nepřítele na důkaz toho, že ho ušetřil. Po krvavé válce si podali ruce polští biskupové s německými. Ve výši 3500 m n. m. v Alpách mezi Francií a Itálií, v Punta Helbronner, visí Kristus rozpjatý na skále a v obou jazycích je tu psána prosba: „Kdyby si tak národy světa chtěly podat ruku...“ – Toto všechno překonal Bůh, když vstoupil na scénu světa jako Dítě skrze bezbrannou ženu, aby se ho už nikdo nikdy nebál. Jaký důkaz touhy po důvěře člověka! A jaké riziko – o tom víme dost z pašijových událostí. Už jsou opět letos za dveřmi...

Jaroslav Rytka

Malý velký Bůh

Jezuitský kardinál Carlo M. Martini je biblický teolog a autor mnoha odborných publikací. V následující stati, mírně redakčně zkrácené, se tento dlouholetý milánský arcibiskup zamýšlí nad sebeumenšením Boha a Kristovým vzkříšením.

Velký Bůh se stal maličkým z lásky. Je tedy malý i velký, uniká všem našim pokusům si nalinkovat rozhovor s ním. Bůh je láska a láska se nemůže nalinkovat. Stává se malým a pohoršením pro ty, kdo mu nechtějí nechat svobodu milovat kohokoli láskou, která je nepředvídatelná, tvořivá, vroucí, jemná a žárlivá; láskou, která zapaluje druhé a je nekontrolovatelná, protože je stejně jako Bůh sám tajemná.

Stále objevujeme nové nepředvídané věci. Myslíme si, že jsme pochopili nějakou osobu, a zatím jsme nepochopili nic, protože existuje ještě tisíc dalších věcí, které nás mohou zaskočit jako výbuch sopky. A Bůh se neřídí předem danými pravidly, neřídí se zaběhanými způsoby jednání, ale vybuchuje jako vulkán. Stále jsme při četbě bible konfrontováni s tímto Bohem, od Mojžíše až po Ježíše Krista, ale my se často nechceme této pravdě poddat. Ale jedině tato pravda o Bohu nám umožní se s ním osobně setkat, přiblížit se nejen naší touze poznat tohoto Boha, ale také

dát se jím poznat. A on nás zná, ba dokonce nám v Ježíši, který za nás umřel, dal svou záruku.

Vzkříšený Ježíš

Ježíš byl vzkříšen. Bůh se v něm umenšil až k smrti, zastřel své božství až k pohoršení kříže a stal se nejopovrhovanějším z opovrhovaných lidí. Proto je Ježíš přítomný zároveň pro všechny i pro každého zvlášť. A právě to znamená jeho vzkříšení: Ježíšovu schopnost být v Duchu přítomen pro každého i pro všechny.

Pamatuji si, že jednou na svátek sv. Ignáce jsem měl během velké koncertované bohoslužby zajímavou intuici. Rozdávalo se svaté přijímání a i na mě připadla úloha je rozdávat. V jednu chvíli, když právě jedna osoba přijímala, mě najednou napadlo: Do těchto úst bych já nevstoupil. Ale pak jsem si řekl: Ty ale, Pane, tam vstupuješ, a vstupuješ tam, jako by to byla od věčnosti jediná tvoje milovaná osoba. Hle Ježíš, který se dává každému, dokonce těm ústům, které se zdají být vším možným, jen ne zajímavým příbytkem.

Vzkříšený Ježíš je Boží láska, která se zjevuje v našich srdcích skrze Ducha svatého, dává se každému zvlášť, ale také všem dohromady, celé církvi, celému světu, andělům i vesmíru. Ježíš je pro všechny, ale tak, že je pro každého, aby se ten každý mohl stát součástí jednoho celku. To je moc zmrtvýchvstání „zkráceného“ Slova. Kdo přijímá pohoršení umenšeného Slova, smí mít účast na univerzalitě kosmického Slova, bude schopen pochopit vše a vše si spojit v jedno, objevit to, co dává jeden řád všem věcem, co je naplňuje a obnovuje.

K naší úvaze se hodí slova o Ježíši Kristu, která čteme v bibli: „jako božská bytost ukázal svoji moc jako Syn Boží tím, že vstal z mrtvých“ (Řím 1,4). Ježíš zemřel pod Pontským Pilátem, umenšil se skoro až k úplnému rozdrčení. Tento muž, narozený z Davidova rodu, je nyní Boží Syn a v moci Ducha svatého, v Duchu, který vše objímá, je přítomen všude v celém vesmíru.

Nazírání Boha

Na konci Duchovních cvičení sv. Ignáce můžeme v „Nazírání k nabytí lásky“ vnímat v každé lidské skutečnosti Otce, který nám dává Syna, Syna, který se nám dává, a Ducha, který nás oživuje a uschopňuje k tomu, abychom se spojili se Synem. V tomto světle můžeme konečně správně chápat větu: „A až mu všechno bude podřízeno, tehdy i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu

to všechno podřídil, aby se mohl Bůh stát vším ve všech“ (1 Kor 15,28). Ono „vším“, v řečtině tá pánta, je obtížné pochopit v celém textu. Nedělá mi problém, že Bůh je nějakým způsobem přítomen ve všech, ale že je „vším ve všech“. To je přesný opak zmiňovaného „umenšení“ Slova ve Vtělení. Zatímco tam Bůh byl vším v Ježíši Kristu, nyní se Bůh stává plností, a to plností ve všech.

Skrze pohoršení z toho, že Ježíš se umenšuje, stává se temným až k nenesitelné temnotě kříže, vyplní Boží sláva úplně a zcela každé bytí. Je třeba mít odvahu projít oním tunelem. Čím více o tom přemýšlím, o to se mi tato myšlenka zdá velkolepější: Bůh se vlévá do každého bytí, nedává se jen zčásti, ale celý. Tato božská plnost vytváří opravdu z celého vesmíru lidských bytí, který byl Synem dobyt pro Otce, jeden zbožštěný celek.

Myslím, že sv. Ignác si uvědomuje tuto pravdu, když ve svém „Nazírání k nabytí lásky“ například říká „Uvážit, jak se Bůh pro mne namáhá a pracuje ve všech stvořených věcech na zemském povrchu...“ (DC 236), nebo podobně o něco dále „Pohledět, jak všechna dobra a dary sestupují shůry...“ (DC 237). Je pravda, že se tu nemluví o Bohu, který je „vším ve všech“. To je dokonalost a cíl, ke kterému směřujeme.

Skrze nazírání k nabytí lásky se snažíme kontempletovat, jak se postupně ve všech aktualizuje Boží

plnost, přirozeně podle toho, nakolik je kdo připraven tuto plnost přijmout. Nenazíráme plnost každého, ale plnost božského života, který se dává.

Křesťanská praxe

Ježíš říká: „Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít... Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejnepatrnějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25, 35–40). Proto má Ježíš vždy čas, protože se rád setkává s každým jednotlivcem. V tomto jednom je schopen vidět „vše“. Ostatně Ježíš nám to sám přibližuje ve svém podobenství: „Co myslíte? Když má

někdo sto ovcí a jedna z nich zbloudí, nenechá těch devětadevadesát na horách a nepůjde hledat tu zbloudilou? (...) A zrovna tak nechce ani váš Otec v nebesích, aby zahynul jediný z těchto maličkých“ (Mt 18,12–14).

Je zde přeloženo do křesťanské praxe Boží umenšení v Ježíši Kristu. My jsme povoláni hledat Boha ve světě, ve věcech, v druhých nebo v situacích. Ale nikdy se nám to nepodaří, dokud si neuvědomíme, že v každé malé službě pro druhého se i my dotýkáme celého Boha, který se zde zjevuje.

*Z CIS vybral a přeložil
Jan Regner SJ*

Ilustrační foto
(Petr Vacík)

Představujeme Brno

Kdo se vydá do Brna hledat jezuitu, snadno najde Jezuitskou ulici i jezuitský kostel Nanebevzetí Panny Marie. Kde ale jezuité bydleli a bydlí dnes, to je úkol téměř detektivní. Stará jezuitská kolej totiž byla roku 1904 zbořena. Vypátrat, kde jezuité bydlí a co dělají, vám chce usnadnit tento článek.

O uvedení jezuitů do Brna usiloval už olomoucký biskup Vilém Prusinovský, který založil kolej ve svém sídelním městě Olomouci roku 1566. V roce 1572 je uváděna k ní náležející tříčlenná brněnská misie a ještě téhož roku dva brněnští kanovníci, bratři Petr a Václav Grodečtí, věnují jezuitům vlastní kanovnický dům na Petrově ke zřízení noviciátu. Ti do Brna přicházejí natrvalo o rok později. Po počátečních obtížích nakonec jezuité získávají r. 1578 klášter po tzv. herburských jeptiškách v blízkosti kostela sv. Jakuba, kde vedle noviciátu otvírají 6. srpna 1578 také gymnázium.

Zašlá sláva

Výstavba nové koleje byla zahájena r. 1593 a během 17. století postupně vznikl rozlehlý komplex budov, ze kterého se dodnes dochovala pouze brána v dnešní Mozartově ulici. Nový kostel Nanebevzetí Panny Marie začali jezuité stavět r. 1598, vysvěcen byl v roce 1602. Zde jezuité působili až do zrušení řádu roku 1773.

Jelikož brněnský jezuitský dům byl od počátku domem noviciátním, prošli jím všichni budoucí jezuité České provincie. Ale nejen ti. Již v první skupině noviců, kteří přišli do Brna, byl i budoucí anglický mučedník sv. Edmund Kampián (†1581) a o pár let později prožili své jezuitské počátky v Brně další budoucí svatí mučedníci, Skot sv. Jan Ogilvie (†1615) a košičtí mučedníci sv. Melichar Grodecký a Štěpán Pongrácz (†1619). Další významnou postavou svázanou s Brnem je také botanik Jiří Kamel, misionář na Filipínách, po němž jsou pojmenovány kamélie a od jehož smrti letos uplyne přesně 300 let. Nejslavnější postavou jezuitského Brna je však bezesporu ctihodný Martin Středa, v době obléhání města Švédy roku 1645 rektor koleje. Jeho tělo dodnes odpočívá v kryptě jezuitského kostela, vystaveno zbožné úctě věřících. Význam brněnského noviciátu též podtrhl dar třetího generála řádu sv. Františka Borgiáše (v letech 1565–72),

který mu věnoval kopii milostného římského obrazu Panny Marie Sněžné, která dodnes zdobí hlavní oltář brněnského jezuitského kostela.

Krátký návrat

Po znovuuvedení řádu do Českých zemí ve druhé polovině 19. století se jezuité vrátili do Brna až po druhé světové válce. Nikoliv však ke kostelu Panny Marie, ale do moderního, před válkou a během války budovaného biskupského gymnázia na Barvičově ulici. Zde po dva roky nejprve sídlilo řádové filosofické učiliště, od školního roku 1947/48 pak mohla být konečně zahájena výuka na gymnáziu. Již po roce však bylo gymnázium zestátněno a akce „K“ v roce 1950 znamenala konec tohoto krátkého veřejného působení jezuitů v Brně.

Po Listopadu '89

V době tzv. normalizace po r. 1970 se Brno stalo jakýmsi centrem české jezuitské provincie. Roku 1971 byl totiž jmenován provinciálem P. Jan Pavlík, který v Brně žil a pracoval. Když po pádu komunismu přesídlil do Prahy, stal se jeho domek na Kamenné ulici základem pro zřízení nové jezuitské komunity. Jejími členy se v létě roku 1990 stali P. František Lízna jako superior a rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie a P. Josef Blaha, určený pro pastoraaci vysokoškolských studentů. Kostelník bratr Jaroslav Joch zůstal ve svém bytě na Petrově.

V roce 1991 přišli do Brna další tři jezuité, aby vyučovali náboženství na obnoveném Biskupském gymnáziu. O tom píšeme více na jiném místě tohoto čísla. Mezitím Otec Líz-

Anketa

*Co tě napadá, když se řekne:
jezuité a pastoraace vysokoškoláků v Brně?*

První, co mě napadne, jsou pondělní studentské mše svaté a aktivní eSCéčko. V prvním ročníku na VŠ, když jsem poprvé přišla na tuto mši svatou, jsem byla překvapena, kolik mladých lidí se tam schází a jaká zde panuje atmosféra. Tento kostel a hlavně společenství, které se v něm vždy vytvoří, se stává magnetem pro mladé lidi, kteří si přicházejí odpočinout a načerpat nové síly k našemu dobrému Pánu.

S jezuitu jsem se osobně setkala až v Brně – s Tomášem a s P. Josefem. Myslím, že pro nás mladé vytvářejí dobré zázemí.

Je moc fajn mít kam přijít, mít se na koho obrátit, mít si s kým popovídat, seznámit se s novými lidmi. Také se mi líbí, že je tu pro nás kněz, který rozumí nám mladým, který nás dokáže oslovit a povzbudit. Knihovna, čajovna, přednášky, různá setkání, adorace, filmový klub, výstavy – to vše jsou přínosné aktivity, které ráda se svými přáteli využívám a jsem za ně vděčná.

Ludmila Hlaváčová, studentka PjF MU

na s pomocí dalších věřících rozvíjel materiální a resocializační pomoc pro vězně propuštěné z výkonu trestu. Otec Blaha zase pořádal různé semináře na elektrotechnické fakultě VUT (úvod do Starého a Nového zákona, přehled dějin světových náboženství, úvod do filosofie) a setkával se se studenty na kolejkách při rozhovorech a modlitebních skupinách. Ve spolupráci s brněnským Vysokoškolským katolickým hnutím (VKH) se za jeho působení ustálily pondělní večerní bohoslužby pro studenty s následnou přednáškou pozvaných hostů. Došlo i k navázání kontaktů se studenty ve Vídni.

Od začátku 90. let začali jezuité stavět dům na Kozí ulici, aby mohli bydlet blíže jim svěřenému kostelu Panny Marie. Ke konci školního roku 1994 se do domu nastěhovali první

členové komunity, ačkoliv všechny práce byly dokončeny až na závěr roku 1996. V budově též získalo prostor Studentské centrum („eSCéčko“), které VKH založilo v r. 1993 jako středisko, v němž by mohlo poskytovat své služby studentům brněnských univerzit. To již po P. Blahovi přebíral starost o vysokoškoláky P. Josef Kuře, který se jim věnoval do roku 1999. Následoval jej P. Pavel Koudelka v letech 1999–2004 a nakonec nynější univerzitní kaplan P. Josef Stuchlý.

V devadesátých letech též jezuité zaštitili dlouholetý záměr věřících ze sídliště Lesná, vybudovat duchovní centrum a kostel v této části Brna. Více než 10 let dojížděli jezuité sloužit věřícím nedělní mši svatou v provizorních podmínkách sálu místní klubovny. První část stavby byla

Jitka Mikulová, účetní

Anketa

Čím vás potěšili nebo zarmoutili jezuité v Brně v posledních 15 letech?

Čím mě potěšili? Že přišli a přinesli naději. Jezuita v Českých zemích na přelomu 20. a 21. století nemůže nepřinášet naději. Čím mě zarmoutili? Vypůjčím si jeden z příběhů Anthonyho de Mello. Žák hledá osvícení a přichází za mistrem. Ano, poradím ti, ale musíš mi nejprve za sedm dní vykopat na zahradě studnu. První den mu určuje jedno místo, druhý den jiné, a tak uplyne sedm dní, zahrada rozkopaná a studna nikde. Neporadím ti, kde hledat osvícení, protože jsi studnu nevykopal. Žák dostává odpověď a odchází.

Co mi přinesli jezuité? Vybudovat upravenou zahradu je velké umění. A při kopání studny se vždycky nenajde pramen. A když se najde, je třeba o něj pečovat. Budova na Kozí, kostel, Studentské centrum, Biskupské gymnázium, nemocnice, Lesná. Rozkopaná zahrada? Možná. Hlavní studna? Nevím. Pocit deziluze? Asi. Bolavá a nutná. Osvobozující. Patrně nebyla záměrem. Ale tak to v životě chodí. Takže dík.

dokončena v roce 2004 a v říjnu téhož roku ji slavnostně požehnal biskup Vojtěch Cikrle. Na podzim roku 2005 přešla správa nově zřízené farnosti Brno-Lesná do rukou diecéze.

eSCéčko dnes

Jak vypadá spolupráce jezuitů s VKH při pastoraaci vysokoškoláků dnes? Jak říká P. Josef Stuchlý, „naše činnost je velmi úzce provázaná, jedny od druhých nejde oddělit“. Středem této spolupráce je pondělní mše pro vysokoškoláky v jezuitském kostele v 19 hodin, po níž následuje možnost k neformálnímu setkání u čaje ve Studentském centru. Jednou za tři týdny je po mši svatě přednáška a setkání s hostem, naposledy jím byl evropský ředitel Jezuitské služby uprchlíkům (JRS) P. Jan Stuyt SJ. V úterý večer bývá modlitební společenství, ve středu po ranní mši snídane v „eSCéčku“ a celodenní možnost k setkání s kaplanem ke zpovědi nebo duchovnímu rozhovoru. Od loňských Vánoc je též každou

středu odpoledne možnost adorace v kostele.

Dalšími pravidelnými akcemi během roku jsou vernisáže děl mladých výtvarníků v prostorách „eSCéčka“ nebo literárně hudební pásma. Ze společenských akcí je třeba též zmínit „Mecheche“ na konci liturgického roku a tradiční ples VKH před začátkem postní doby. Čtyřikrát do roka se konají noční poutě do kostelů či kaplí v okolí Brna, a to růžencová pouť v říjnu, dále pouť adventní, v postu pouť se čtrnácti zastaveními křížové cesty po brněnských kostelích a pouť na závěr školního roku. V adventu jsou hojně navštěvovány středeční rožátní mše v 6 hodin ráno.

Studentské centrum též spolupracuje s komunitou Sant'Egidio, která se každý čtvrtek v jezuitském kostele modlí za chudé a každou středu připravuje v prostorách „eSCéčka“ jídlo pro lidi žijící na ulici.

*Petr Havlíček SJ
Anketu připravil Tomáš Ulrich SJ*

Beseda s Janem Stuytem SJ,
ředitelem evropské JRS
(Foto Jan Májek a Klára Holá)

Návrat jezuitů na BiGy

Ve dvou článcích v našem bulletinu (6/2004 a 2/2005) jsme představili historii založení Biskupského gymnázia v Brně a působení jezuitů v něm po druhé světové válce. V tomto článku se pokusíme připomenout obnovení BiGy po pádu komunismu a načrtnout činnost jezuitů na gymnáziu v posledních 15 letech.

Začátky po roce 1989

Myšlenka znovuzaložení Biskupského gymnázia vzešla ze společenství vzniklých kolem kněží tzv. podzemní církve: petrína P. Vladimíra Veškrny, P. Františka Provazníka, P. Františka Fráni a zejména P. Ivana Vítka, rovněž petrína. Ten již během totality shromáždil kolem sebe skupinu pedagogů, ze které vzešel první ředitel budoucího gymnázia, PhDr. Petr Hruška.

Po jednáních na biskupství a na ministerstvu školství měli během sedmi měsíců r. 1990 vše „papírově“ připraveno, ale ještě nezískali žádnou budovu. Rozhodli se, že „gymnázium bude, i kdyby se mělo učit třeba v parku“. A ejhle, budova se našla. A tak se od 2. září 1990 mohlo začít učit na Veveří ulici v bývalém malém chlapeckém semináři. Přitom se stále jednalo s úřady o původní budově v Masarykově čtvrti. Nakonec bylo rozhodnuto, že Stavební fakulta VUT musí budovu vyklidit. Ihned začala rekonstrukce a druhý rok už

bylo gymnáziem ve „své“ budově na Barvičově ulici v Masarykově čtvrti.

Přišli jsme do „hotevého“

V roce 1991 jednal ředitel Hruška s brněnským biskupem o příchodu jezuitů na gymnázium. Pro vyučování náboženství na gymnáziu byli určeni tři jezuité: P. Vojtěch Suchý a P. Josef Prchal, působící do té doby v Perné u Mikulova, a P. Petr Přádka, doposud farář v Mohelnici. Při jejich příchodu už gymnázium sídlilo v „nové budově“ na Barvičově ulici, ale jezuité ještě asi půl roku bydleli na Veveří, než se zrekonstruovalo bydlení v budově školy. Po výstavbě domu na Kozí ulici v polovině 90. let se pak jezuité působící na BiGy přestěhovali do nové rezidence.

Náboženství začali učit všichni tři. Otcové Suchý a Přádka měli první rok po 14 hodinách týdně, P. Prchal první rok učil 17 hodin týdně. Počet hodin v dalších letech stoupal podle toho, jak žáků na gymnáziu přibývalo. V roce 1995 na něm studovalo už přes 800 dětí. Vedle výuky nábo-

ženství byl P. Přádka jmenován též spirituálem gymnázia a P. Suchý dostal na starost sestry františkanky na Grohově ulici.

Počáteční rozvoj

Pan ředitel Hruška měl o škole jasnou představu. V prvních letech byla založena Nadace Biskupského gymnázia na podporu zájmové činnosti studentů, popřípadě na podporu dlouhodobé, celkově rozsáhlé rekonstrukce školy (kotelna, tělocvič-

na, tenisový kurt, stravovací zařízení, technické vybavení jednotlivých předmětů a mnoho dalšího). Velký důraz se kladl na výuku cizích jazyků. Podařilo se k tomu získat i několik velmi dobrých lektorů, některé dokonce ze zahraničí. V pozdější době se uskutečňovaly i výměnné návštěvy ze zahraničí, studium některých studentů v Americe atd. Pořádaly se různé akce, divadelní představení – dramatický kroužek paní prof.

Vchod do školy
(Foto Vojtěch Trmač)

Kaple Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova
(Foto Vojtěch Trmač)

Brtníkové vystupoval s velkým úspěchem např. při návštěvě Svatého otce v Hradci Králové v roce 1995.

Pro školu se též podařilo získat volnou budovu fary v Opatově na Třebíčsku. Je to sice dost daleko, ale přesto tam jednotlivé třídy začaly jezdit na víkendy, spojené s duchovní obnovou a rekreací. Každoročně se také jezdí na lyžařské kurzy do Orlických hor. Těch se vždy zúčastňoval P. Petr Přádka a později P. Jan Blecha.

Další proměny

Během devadesátých let došlo na gymnáziu k pochopitelné obměně učitelského sboru, první ředitel pan Hruška přešel na nově zřízené státní gymnázium v Brně-Bystrci. Škola postupně získala věhlas vysoce kvalitního vzdělávacího zařízení. Také jezuité se začali na škole střídát. Po prvním spirituálově P. Přádkaovi přebíral v roce 1996 štafetu na dlou-

hých sedm let P. Jan Blecha, kterého roku 2004 na rok vystřídal P. Tomáš Pavlů. Vedle nich na BiGy působil a dodnes působí několik dalších jezuitských scholastiků jako učitelů náboženství: V. Umlauf, P. Filka, L. Tomeček a T. Ulrich.

Od školního roku 2005/06 již není spirituálem gymnázia jezuita, ale tato starost se vrátila diecézi a současným spirituálem je P. Pavel Konzbul. Členem „farního týmu“ gymnázia zůstává americký jezuita P. David Allen, který od roku 2001 vyučuje na škole angličtinu. Pastoraci se na škole věnuje také studentská farní rada – tzv. BiGy Team, a o bohoslužby pečují skupina ministrantů sdružená v klubu „BiGystranti“.

Obnovení své činnosti gymnázium nedávno oslavilo vydáním almanachu k 15. výročí BiGy po pádu komunismu.

Petr Havlíček SJ

Nezapomenutelné BiGy

Jedna z absolventek brněnského Biskupského gymnázia nám do redakce zaslala svou vzpomínku nejen na výuku, ale také na duchovní formaci, které se studentům dostalo. Otiskujeme ji v mírné redakční úpravě.

Na brněnské Biskupské gymnázium jsem nastoupila v roce 1993 a prožila jsem zde čtyři nezapomenutelné roky. Můj první dojem byl náročný: šokovala mne rozloha budovy, po které všichni spolužáci zpočátku pouze zmateně pobíhali při hledání kabinetů a patřičných tříd.

Také tvar budovy je zajímavý: z letického pohledu mi připomíná klečícího anděla, jak je vidět na snímku. Jeho hlavu tvoří aula, vkusně upravená pro mnohostranné využití: jako přednáškový sál i jako místo pro bohoslužby s větším počtem účastníků. Pro mne byla srdcem gymnázia kaple Božského Srdce Ježíšova, ve které byly každý den bohoslužby i možnost tiché meditace.

Zpočátku byl při naší škole i internát – nazývaný konvikt, který se ale brzy odstěhoval. Na škole studovalo zhruba 730 žáků. Část z nich navštěvovala klasické osmileté gymnázium, část tvořilo vyšší gymnázium pro studium čtyřleté. Jedna třída byla vyčleněna pro postižené studenty.

Opatov

Jako církevní škola, kromě všestranné výuky, nabízí BiGy formo-

vání a rozvoj studentů po duchovní stránce. K tomu kromě knihovny s duchovní literaturou nejvíce napomáhají pobyty studentů se sportovní i duchovní náplní na faře v Opatově u Třebíče. Na začátku školního roku se vždy koná rozpis jednotlivých víkendů – kdy která třída do Opatova pojede. A je samozřejmé, že o nejvhodnější termíny se vždy sváděly urputné boje. Vždyť kromě duchovního vyžití (noční adorace, někdy společný růženec, duchovní rozhovory, mše sv. atd.), zde bylo místo i pro sport, hry a všelikou zábavu. Při pěkném počasí se daly večery trávit u táboráku na farní zahradě, a to vše je nejen nezapomenuté, ale i „super“. V Opatově je část farních budov pronajata jezdeckému oddílu, a tak jsme se ještě k tomu všemu mohli občas nejen podívat, ale dokonce i projet na koních.

Do Opatova s námi jezdil tehdejší spirituál školy P. Petr Přádka SJ. Hluboký dojem v nás zanechaly Velikonoce v letech 1995 a 1996. Otec Přádka nás aktivně zapojil do obřa-

dů a pro některé z nás to byly opravdu poprvé intenzivně prožité velikonocní svátky.

Poutě

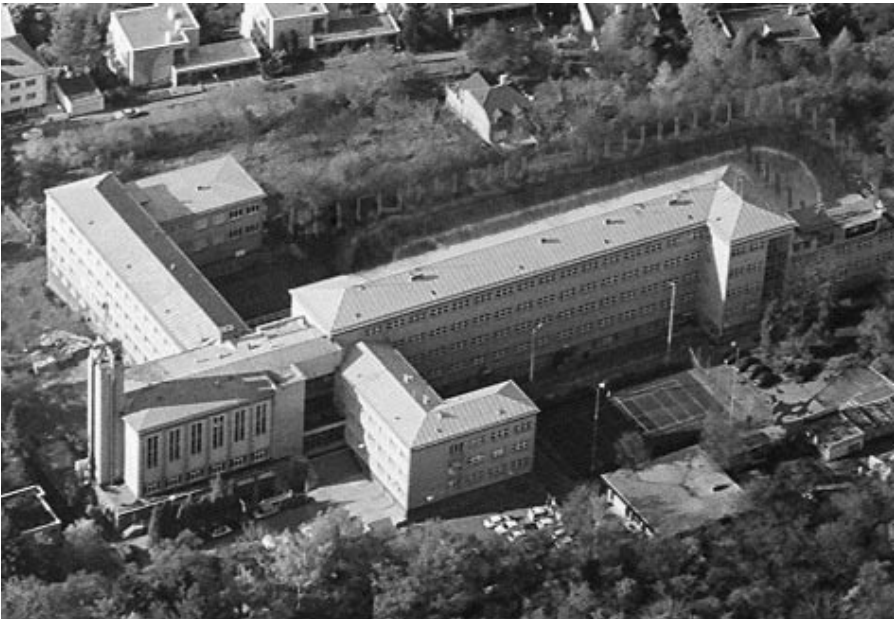
Nemohu také nezapomenout na pěší mariánské poutě. Byly zhruba čtyř- až pětidenní. První dva roky na Svatý Hostýn, na jaře roku 1995 na Velehrad a o rok později z Hostýna do Frýdku. Program byl bohatý, denně společná bohoslužba, cestou rozjímání, večerní breviář. Zábavný program jsme si organizovali sami. Byl pestrým a nezbytným doplňkem, vždyť tam, kde je veselo, se i dobře pracuje, modlí a žije. Spávali jsme na

farních úřadech, náklady na poutě byly tedy minimální a užitek, alespoň z mého hlediska, nevyčísitelný.

Rozloučení

Čtyři roky uběhly rychle. Naše třída 4.C byla první přírodovědnou třídou, a proto na ni byly kladeny zvýšené nároky. Přesto však všichni úspěšně propluli maturitou v roce 1997. Chtěla bych poděkovat Bohu, rodičům, zvláště pak otcům jezuitům, a všem dalším, kteří mi umožnili studovat na BiGy a pomáhali studium úspěšně dokončit.

Marie Poláčková

Letecký snímek budovy gymnázia (Foto archiv)

Misie mezi Vietnamci v ČR

Dnem zcela mimořádným byl pro malou vietnamskou církevní komunitu v České republice 1. leden 2006. Toho dne oslavila spolu s kardinálem Miloslavem Vlkem slavnostní mši svatou v chrámu svatého Ignáce v Praze šesté výročí svého založení. Z různých oblastí země se shromáždilo na 200 vietnamských věřících, aby spolu s Otcem kardinálem a jejich duchovním správcem oslavili mši svatou česky, vietnamsky a německy.

Byl to nádherný pohled: Ti, kteří v letech komunismu vzdáleni od církevního společenství byli vyloučeni z chrámového prostoru, ti všichni mohli zde v tento den společně slavit. Přítomni byli i dva provinciálové, P. František Hylmar SJ a P. Stanislav Příbyl CSsR, nový duchovní správce Vietnamců v České republice P. Anton Tinh CSsR a P. Stefan Tauebner SJ. Po mši svaté se pestré společenství natěsnalo k přijetí v refektáři, který nám velkoryse dala k dispozici zdejší jezuitská komunita.

Nesmělé začátky

Když jsme v létě 1999 byli poprvé v Praze, měli jsme s sebou jedinou adresu, a sice ve Strážném (poblíž Vimperku) na německé hranici nedaleko Pasova (Passau). Tehdejší superior P. Petr Příkladka se ptal P. Vinha SVD z Drážďan a mne, jaký máme plán. Odpověděli jsme: „To nevíme. Prostě budeme navštěvovat tržnice a uvidíme, co se stane.“ Nejprve jsme však v domácí kapli společně odsloužili

mši svatou za lidi, ke kterým nás Pán chtěl zavést. Na konci týdne jsme na velkých pražských tržnicích věděli již asi o desíti vietnamských katolících.

Od té doby misie prodělala ohromný rozvoj. Během dalších návštěv jsme nacházeli stále nové stopy a adresy. Byli jsme posíláni od rodiny k rodině a všude jsme zakoušeli srdečnou pohostinnost. Slavili jsme s nimi mši svatou a pomalu vznikala na více místech v České republice malá, asi dvacetičlenná společenství. Většinou se jednalo o několik rodin, které se, díky práci na tržnicích, mezi sebou dobře znaly. Tak tomu bylo například ve Strážném, Hřensku, Teplících nebo Jáchymově, kde nás ve svém kostele mile přijal dnes již zesnulý P. František Krásenský SJ.

V Táboře inicioval založení vietnamské komunity jeden bývalý seminárista a spolu s místním knězem organizovali dvojjazyčné bohoslužby.

V září 2002 P. Hung CSsR z Říma a já jsme poprvé zavítali do Brna.

Mše sv. 1. ledna
u sv. Ignáce v Praze.
Vlevo P. S. Taeubner
(Foto Jan Regner)

Byli jsme srdečně přijati v jezuitské komunitě. A také zde se nám, po únavných dnech hledání, podařilo nalézt několik rodin. S nimi jsme nakonec sloužili skromnou bohoslužbu v jezuitském chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Teprve poté jsme toto nevsední setkání náležitě oslavili v jedné restauraci.

Rozvoj misie

Stále více jsme začínali být žádáni o udělování křtu, zpovídání a také, a to především, o oddávání. Dnes se k vietnamskému společenství hlásí přes tři sta lidí v šesti různých diecézích země. A to jsme ještě nedorazili do mnoha míst, kde jistě mnozí na naši návštěvu čekají.

Pro vietnamské věřící je důležité být shromážděni z jejich osamocnosti a rozptýlení, aby si, tak daleko

od domova, vůbec znovu uvědomili svoji křesťanskou identitu. Po mnoho let komunismu ve Vietnamu a v České republice mlčeli o tom, že jsou křesťané, a prakticky přestali chodit do kostela. Avšak víra, kterou si ze svého domova přinesli, zůstává hluboce zakořeněna a nachází velmi působivé vyjádření zejména v jejich vlastních písních a modlitbách.

Ne nadarmo bylo v roce 1988 papežem Janem Pavlem II. vyhlášeno 117 vietnamských mučedníků za svaté. Pocházejí z dlouhého a krutého období pronásledování Církve ve Vietnamu, především v 17. a 18. století.

V Chebu a okolních příhraničních tržnicích se rovněž dalo dohromady mnoho katolíků a z vlastní iniciativy zvali pravidelně vietnamské kněze ze západní Evropy, aby jim sloužili mši

svatou v rodné řeči. Pro mnohé, přes dlouhotrvající pobyt v zemi, zůstává čeština nesrozumitelnou. Na trhu mluví německy, doma vietnamsky. Pouze jejich děti se mezitím pilně učí ve škole a později budou v České republice stejně doma jako jejich kamarádi ze školy.

Vedle enormních hospodářských problémů existují také těžkosti v rodině, starosti s povolením k pobytu a obavy o budoucnost, které obzvláště dávají Vietnamcům zabrat. Často právě o víkendu mají nejvíce práce na trhu. Toto všechno jim mimořádně ztěžuje pravidelnou nedělní účast na bohoslužbách. Mezitím, v důsledku scelování rodin ale i jinými postranními cestami, přichází do země mnoho nových mladých lidí.

Jak vypadá jejich budoucnost? Co se naučí, kromě nakupování a prodávání? Také zde je katolická komunita důležitým integračním bodem. Zde se setkávají, mohou pěstovat vzájemné vztahy a se svými problémy nejsou sami. Zde především mohou zakusit: Bůh je Bohem, který nás lidi provází na cestě, který s námi jde i do neznáma a nenechá nás samotné.

Radosti dneška

Plzeňský biskup František Radkovský přijal v červnu 2003 jednoho bývalého seminaristu z Hanoje a pověřil ho duchovní péčí o odhadem asi 130 katolíků vietnamské národnosti v diecézi. Ukázalo se však, že tento člověk se pro tuto službu nehodil,

a po mnoha konfliktech mezi ním, laiky a kněžími byl v listopadu 2005 svého úkolu zproštěn. Současně biskup Radkovský jmenoval P. Antona Tinha CSsR, který začátkem roku 2004 na pozvání českých biskupů přišel na Svatou Horu z Vietnamu, novým duchovním správcem pro Vietnamce v plzeňské diecézi. 8. ledna 2006 pak během slavnostní bohoslužby v Chebu představil biskup nového duchovního pastýře vietnamským věřícím.

Jako duchovní býváme voláni i do vězení, a to přes celou republiku. Tak jsem jednou navštívil mladou maminku z našeho pražského společenství v uprchlickém táboře u Frýdku-Místku. Její povolení k pobytu propadlo, když byla ve vysokém stupni těhotenství. Aby mohla zůstat se svým mužem, požádala o azyl, a tak musela v té době žít v dalekém uzavřeném táboře. Díky úřednímu potvrzení kardinála Vlka, které prokazuje mou totožnost duchovního, mohl jsem tehdy bez problémů projít branami tohoto vězení, a zakusit tak něco z radosti Božího království, které nám Ježíš slibuje, kdykoli ho navštívíme, neboť to On sám je cizincem, vězňem či bezdomovcem.

Dítě té mladé paní z Frýdku-Místku bylo mezitím v Praze pokřtěno a rodina šťastně sjednocena. Díky Bohu. A díky také malému vietnamskému katolickému společenství v České republice, které sdílí starosti, obtíže, radosti a naděje svých krajanů, a tak

Recepce v pražské
rezidenci 1. ledna
(Foto Jan Regner)

pomáhá budovat Církev. Díky patří také Církvi v České republice, která doposud v různých diecézích s velkou otevřeností a ochotou pomoci vycházela vstříc našim požadavkům a starostem. Biskupové a faráři rozumějí: také Vietnamci jsou součástí jediného Božího lidu, který se z mnoha jazyků a kultur schází v jejich konkrétní místní Církvi.

Přesto existuje stále ještě mnoho odcizení, nepochopení a problémů. A stále noví členové se připojují ke společenství. „Žeň je hojná, avšak dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,37). Naléhavě v České republice potřebujeme další mladé vietnamské kněze

(nebo seminaristy), kteří by se dostatečně naučili řeči a kultuře země a v budoucnu se mohli stát staviteli mostů pro své krajany.

Na závěr bych chtěl ještě jednou vyjádřit svůj velký dík spolubratrům v jezuitském řádu. Od počátku stále a bezvýhradně podporovali naši misii s velkou samozřejmostí a poskytovali nám prostor v jejich domech a kostelích. Provinciálové opakovaně zdůrazňovali, že apoštolát mezi Vietnamci je součástí apoštolátu provincie. Tato otevřenost byla a je také pro mě osobně úžasnou zkušeností bratrských vztahů v Tovaryšstvu Ježíšovu.

*Stefan Taeubner SJ
Z němčiny přeložil Cyril John SJ*

450 let pražského Klementina

Třemi důležitými dopisy založil dne 12. února léta Páně 1556 zakladatel Tovaryšstva Ježíšova, Ignác z Loyoly, jezuitskou kolej u sv. Klementa v Praze. První byl určen jeho posvátné císařské a královské Milosti Ferdinandu I., druhý jezuitskému provinciálovi Petru Kanisiovi a třetí, nejobsáhlejší, dvanácti členům Tovaryšstva, vyslaným do Prahy.

Strategické místo u sv. Klementa, přímo naproti Kamennému, později Karlovu mostu, vybral a po nesnadných jednáních osobně prosadil Petr Kanisius. Přes všechny velké nesnáze a ve dnes sotva představitelných podmínkách tu už v červenci 1556 byly zahájeny přednášky, na letošní rok tedy připadá 450. výročí této události. A protože Ignác přežil zahájení výuky v pražské Koleji jen o pár dní, budou si ve stejnou dobu

jezuité na celém světě připomínat také významné výročí jeho odchodu z tohoto světa.

Klementinum už dávno není kolejí a nepatří jezuitům, ale slouží vzdělanosti ve své nové úloze Národní knihovny. Péčí Karlovy univerzity, jmenovitě její Teologické fakulty, bude jeho výročí oslaveno ve dnech 25. až 27. dubna tohoto roku Mezinárodní konferencí pod záštitou ministra kultury ČR a pražského ar-

Zájemci o konferenci mohou navštívit internetové stránky www.bohemiajesuitica.cz

Koleji vévodí kostel
Nejsvětějšího Salvátora
(Foto Jan Regner)

cibiskupa Miloslava kardinála Vlka. Sejde se na ní více než sto odborníků od nás i ze zahraničí. Konference bude probíhat paralelně, tedy současně v několika sekcích, týkajících se aktivit klementinských jezuitů. Vedle vědy sem patří například divadlo, hudba, výtvarné umění, architektura a v neposlední řadě jezuitská spiritualita. Přednášky však budou přístupné i laické veřejnosti a budou doplněny zajímavou výstavou k tématu Jezuité a Klementinum v prostorách Národní knihovny.

Obyvatelstvo Českých zemí, zvláště středních a východních Čech, bylo v 16. století většinou přikloněno k reformaci a Ignác ve své instrukci mladým jezuitům vyslaným do Prahy píše:

„... Je nutné nejen věnovat náležitou péči katolíkům, kteří tam jsou, a starat se o jejich zachování... nýbrž také o získávání kacířů a rozkolníků... Obecné prostředky k tomu jsou tyto:

- 1) Svatá horlivost a touha po spáse těch duší a oslavě Boží v nich*
- 2) Příklad ve všech křesťanských ctnostech*
- 3) Nenucený a laskavý styk, zvláště u těch z našich, kteří k němu mají dar...*

Kázáním německy nebo latinsky (dokud se to nebude moci činit česky) nehleďte vyvracetí protivné sekty, nýbrž dovozovati a dotvrzovati věroučné články katolické, abyste si v těchto začátcích lidí neodráželi...“

Petr Kolář SJ

Na straně nejslabších

Jezuita P. František Lízna se stal známým jako bývalý disident a signatář Charty 77. Svůj život po sametové revoluci zasvětil těm nejposlednějším a jeho dveře jsou vždy otevřené lidem v nouzi. Řadu let všestranně podporuje romskou menšinu a ze solidarity se hlásí k romské národnosti. Nebojí se nebezpečí. Dokládá to mimo jiné jeho práce pro vězně. V současnosti se připravuje kniha o jeho více než 3000 km dlouhé pěší pouti ze Svaté Hory do Santiaga de Compostelly.

Vy jste se ve vězení setkával s českým exprezidentem V. Havlem...

Setkal jsem se s ním v době, kdy se ještě nedalo vůbec předpokládat, že se stane prezidentem. Strávili jsme spolu necelý rok ve vězení v Plzni-Borech. Ale já jsem byl od něho přísně izolován. Oba jsme k sobě tíhli, protože jsme společně podepsali Chartu 77. Někdy jsme se setkávali v kině nebo při sportovním utkání v areálu věznice. Tam jsme chodili, abychom si spolu aspoň občas mohli malou chvilku promluvit.

O čem jste spolu mluvili?

Povzbuzovali jsme se v tom, co děláme, a sdělovali si informace, které pronikly do věznice. Například se nám doneslo, že se uvažuje o amnestii, protože prezident Husák jel do Rakouska a rakouská strana požadovala propuštění politických vězňů.

Jednou se stalo, že Václava Havla odvedli do velitelské budovy. Tam se mu představili dva lidé z ministerstva vnitra a řekli mu, že ho okamžitě pustí na svobodu, když požádá o milost. Nedovolili mu poradit se s ženou. Václav tedy prosil, aby mu aspoň dali na rozmyšlenou 48 hodin. Odpověděli mu, že pokud se nerozhodne hned, tak jejich nabídka padá. Tak si vymínil, že se poradí se svými třemi přáteli. Vybral ing. Valeše, pak Honzu Litomiského, evangelického aktivistu, disidenta a chartistu, a mne. Byli jsme všichni vykulení, chvíli jsme doufali, že budeme propuštěni. Najednou přivedli Václava Havla, který byl celý bledý a vážný. Ten se nám omlouval, popsal svou situaci a prosil o radu.

Co jste mu poradili?

Ing. Valeš odpověděl bez váhání: „Vašku, podepiš to, protože nemá cenu, abys tady seděl!“ Stál tam policajt s mikrofonem a všechno nahrával. Já jsem

seděl uprostřed, ale chtěl jsem získat čas, tak jsem prosil: „Je-li možné, tak ať odpoví nejprve ing. Litomiský.“ Souhlasili a Honza Litomiský takovým venkovsky pomalým hlasem řekl: „Vašku, nedělej to!“ Já jsem váhal. A pak jsem se poprvé projevil jako kazatel a udělal jsem tam kázání. (Směje se.) Řekl jsem, že ho strašně obdivuji, vím, že je nemocný, doma ho čeká žena, je dlouho vězněn, takže nemám odvalu mu odpovědět tak nebo onak. Ale pak jsem se naštěstí vzpamatoval a dodal: „Ale ty nás vlastně prosíš o odpověď. Neříká se mi to lehce, ale když ty požádáš o milost, tak přiznáš vinu. Tys dělal spoustu skvělých věcí pro tento národ. Tebe musí pustit, protože děláš věci, za které se nemusíš stydět. Je mi to líto, ale prosím tě: Nedělej to!“ On váhal, váhal a byl úplně skleslý. Pak se otočil na toho policajta a zeptal se ho: „Co radíte vy?“ On velmi ostře odsekl: „Nic!“ Pak chvíli seděl a řekl: „Tak já to neudělám.“ Dnes jsem hrdý na to, že jsme ho v takové situaci podrželi. Vážím si toho, že si mě vybral, i když jsem kněz a jezuita.

Jak to nakonec dopadlo?

Všechny nás pak za to potrestali. Dokonce i Valeše, o kterém jsme se později dozvěděli, že byl agentem StB. Mě dali na nějaký čas do díry. A Vaška Havla odveleli z prádelny, kde byla poměrně čistá práce, do šrotoviště. On nebyl vězeň, který měl nějaká privilegia, jak se někdy lživě tvrdí. Pořád byl sledován konfidenty režimu a neměl žádné výhody. Na šrotovišti onemocněl, což se komunistům náramně hodilo. Poslali ho do nemocnice s tím, že mu přeruší trest po dobu nemoci, aby s čistým štítem nakonec mohli říct, že ho pustili. Báli se totiž, aby neumřel, protože to by byl mezinárodní skandál.

Potom, když jsme byli všichni propuštěni z vězení, tak jsem se s ním občas stýkal. Jednou jsem za ním přijel do Prahy a to bylo v době, kdy byl ve velké tísní...

A potřeboval nějakou oporu...

Ano. Když mě viděl, tak řekl: „Františku, tys za mnou přijel až sem do Prahy?!“ Já jsem odpověděl: „Václave, jak se můžeš tak hloupě ptát? Já si tě nesmírně vážím.“ Řekl jsem mu také, že vím, kolik lidí ho neustále otravuje. A on mi odpověděl: „Máš úplnou pravdu. Tolik lidí mě otravuje, a takoví lidi, jako seš třeba ty, který já bych tak potřeboval, tak ty nejezděj.“

Stýkal jste se s Václavem Havlem i po revoluci?

Po revoluci jsem se s ním setkal několikrát. Vždycky mě zval na Hrad, když bylo výročí vzniku republiky. Dokonce jsem od něho dostal řád T. G. Masaryka V. třídy. To byla pro mě samozřejmě velká pocta. Mezi námi je stále blízké osobní přátelství.

Od poloviny dubna do konce července jste pěšky putoval asi 3200 km ze Svaté Hory až do Santiaga de Compostela ve Španělsku. Přípravuje se do tisku vaše kniha o této pouti. Prozradíte nám o ní něco?

Já jsem si každý den během pouti do Santiaga dělal poznámky. Čistě pro sebe, neměl jsem nejmenší úmysl s tím vyjít na světlo. Ale redakce časopisu Akord mě oslovila a začala na pokračování texty publikovat. A minulý rok mě pozvali do Luhačovic na sjezd spisovatelů. Setkal jsem se tam s Evou Kantůrkovou, mojí spoluvězeňkyní z dob totality. Ta mi řekla, že by měl text vyjít knižně, protože to je hezká ucelená modlitba.

Budeme se těšit. Ale prozrad'te mi, co vám tahle cesta nejvíc dala...

Duchovní plody se teprve ukážou. Opírám se o to, co mně napsal generál Peter-Hans Kolvenbach. Když jsem totiž dorazil do cíle a psal mu o své pouti, nezapomněl jsem zmínit, že jsem po cestě myslel na Tovaryšstvo. On mi okamžitě odepsal, kde mi k té pouti blahopřál a dodal, že duchovní ovoce se dostaví později.

Ale když to zpětně hodnotím, tak jeden plod už vidím. Často jsem trpěl zimou, neměl jsem kde přespát, co jíst nebo pít. Připadal jsem si jako bezdomovec. Byla to drsná zkušenost. Ale uvědomil jsem si, že se můžu utěšovat: „Až se vrátíš, dosyta se najíš a vlezeš si do vyhřáté postele...“ Mnozí bezdomovci tuhle šanci nemají. A tak jsem k nim teď mnohem více přilnul.

Po cestě jsem zhubl 16 kg a když jsem se pak vrátil, tak se ukázalo, že mám zhoubný nádor, a lékaři mi řekli, že už ho mám asi tři roky. Ale tu dlouhou a náročnou cestu jsem absolvoval, aniž bych měl nějaké zdravotní potíže nebo bolest. Chůze prý člověka uzdravuje, protože z těla odchází to škodlivé, a tak získává fyzické zdraví.

Velkou část svého života jste věnoval Romům a dokonce se ze solidarity hlásíte k jejich národnosti. Podporujete lidi bez domova, navštěvujete vězně. Zkrátka zastáváte se těch, kterým společnost moc nepřeje. Proč?

Nedávno jsme si připomněli smrt Romky a mámy čtyř dětí Heleny Biháříové, která byla 15. února 1998 utopena třemi skinheady. Jedna žena, novinářka, se jí sice obětavě snažila zachránit, s nasazením vlastního života ji vytahovala z té studené vody, ale už bylo pozdě. Takových případů je celá řada. Naše společnost je nesnášenlivá. Možná to způsobil komunistický režim, který nás strašil a izoloval od okolního světa. My nejsme schopni přijmout jiné-

S P. Ludvíkem Armbrusterem (Foto Jan Regner)

ho člověka, protože jsme naprosto stereotypní. Kolektivní způsob myšlení nám sebral osobní pohled. Mnohé menšiny jsou diskriminovány. Jako jezuité musíme být na straně nejslabších a nejvíce ohrožených ve společnosti. Ignác z Loyoly to dělal. A dělali to všichni naši velcí předchůdci.

Při své práci se opírám o svou zkušenost z vězení, kde jsem byl často oddělen od ostatních, od obyčejných vězňů, abych je politicky nebo nábožensky neovlivňoval. Často mě dávali mezi Romy, a tak jsem k nim přilnul. Ve vězení jsem si také mohl udělat duchovní cvičení v „ideálních“ podmínkách. Byl jsem zavřený na cele, kde byla polotma, kde jsem měl prkna místo postele, v noci jsem trpěl zimou a bolestí kloubů, měl jsem obrovský hlad a žízeň. Kdyby mě komunisté takto neformovali, tak bych pravděpodobně nebyl takový, jaký jsem.

Připravil Jan Regner SJ

Celníkem na hranicích naděje

Advent a Vánoce jsem prožil spolu s P. Lacem Arvaiem ze slovenské provincie na pastorační praxi v jedné varšavské nemocnici. Zkušenost, kterou bych v takové intenzitě jen málokde v Čechách či na Moravě mohl učinit. V Polsku má totiž každá nemocnice své vlastní kněze, kteří jsou mimochodem (na rozdíl od tamějších farářů) zaměstnanci placení státem.

Nemocnice fungují v Polsku jako speciální farnosti s pravidelnými denními bohoslužbami a s každodenními návštěvami nemocných a udělováním svátostí.

Ústřední klinika ministerstva vnitra, kde jsme strávili šest týdnů, byla v polském zdravotnictví donedávna výjimkou, protože během totality ležely jejímu provozovateli na srdci zcela jiné záležitosti, než je pastorační péče nemocných. Teprve v roce 1992 zde zavedl tehdejší ministr vnitra generál Kiszczak stálou pastorační službu a svěřil ji jezuitům, neboť nedaleko odtamtud se nachází známé Bobolanum: jezuitská kolej, kde jsme bydleli, a farnost sv. Ondřeje Boboly s velkým moderním kostelem.

Nemocnice má 1200 lůžek a nemocným zde slouží tři kněží a jedna řeholní sestra, kteří mají k dispozici vlastní pokoj s kuchyňkou.

Vnímavost a zvláště emotivní napětí bývá ve styku s nemocnými i jejich příbuznými značné. Denně přistupovaly ke svá tostem jedna až dvě desetiny pacientů pocházejících

nejen z řad bývalých zaměstnanců ministerstva. Nezřídko jsem si připadal jako celník na hranicích naděje, jehož úkolem je zprostředkovat přítomným komunikaci s „životem budoucího věku“. V nemocnici je kněz více než jinde výmluvným znamením blízkosti této hranice, ale po jejím přechodu touží málokdo, a – na rozdíl od celníka na pozemské hranici – jeho úkolem není znesnadňovat její přechod, nýbrž usnadňovat, což přirozeně není snadné. Nezřídko jsem si však také připadal jako obdarovaný celník, kterému poutníci, vstupující s důvěrou na onen svět, odkazovali svoji naději na přílepšenou.

Slzavé údolí, táhnoucí se vzhůru k hranici, za níž už naděje není potřeba, o sobě dávalo vědět často... Jako by to podtrhovalo i počasí, protože po celých šest týdnů jsme byli obklopeni jen mraky a mlhami. Teprve na konci našeho varšavského pobytu se mlhy rozestoupily a my jsme spatřili, jak modré tady nebe umí být.

Milan Glaser SJ

Petr Faber osvícený Duchem

Když se zamýšlíme nad založením Tovaryšstva Ježíšova, zastavíme se bezděčně u Ignáce a Františka Xaverského. Petr Faber bývá zmiňován jen jakoby na okraj a pozornost je upřena na jeho apoštolské cesty. Abychom lépe poznali Ducha, který jej vedl, je třeba číst jeho Deník (česky „Krátký život, dlouhé cesty“, Refugium, Velehrad 2003). Vyplatí se číst jej pozorně.

Povšimneme-li si hlubokého přátelství, které pojilo Ignáce a Petra, zjistíme, že zakladatelé velkých řeholních řádů nebyli ideologové, ale otcové. Otec nezasne, když má jeho syn sklony jiné než on, ale naopak se raduje, že se spolu s těmi jeho vzájemně doplňují. V jakém smyslu to zaznamenáváme u našich dvou světců?

Ignác byl definován jako „kontemplativní v činnosti“. Raději bych řekl jinak: byl „kontemplativní ve vztahu k činnosti“. Jeho meditace a četná rozlišování směřovala k cíli: „Pane, řekni mi, co mám udělat pro Tebe, k Tvé větší slávě.“ Jsou to otázky, které se nalézají zřídka v Deníku Petra Fabera, který byl obvykle ponořen do činností, k nimž býval vybídnut zcela neočekávanými okolnostmi, a proto se často modlil: „Pane, dej mi pochopit smysl toho, co dělám.“ Byl proto kontemplativní v činnosti samé a praktikoval to, co staří mniši nazývali „kontemplací prozřetelnosti“, která byla na Východě charakteristická pro svaté poutní-

ky. Petr byl jedním z nich. Většinu svého apoštolátu totiž uskutečnil na cestách Německem, Španělskem, Belgií a Portugalskem.

Tento typ zbožných mužů necítí potřebu nějaké pevné „metody“ modlitby. Jsou si dobře vědomi, že jsou vedeni osvícením Ducha, kterého Petr nepřetržitě pociťoval a o jehož hojnost se modlil. Potvrzuje to příklad samého Ježíše, který byl Duchem veden na poušť (Mt 4,1), či Simeon, který byl veden tímto způsobem do chrámu (Lk 2,27), nebo Panna Maria, která dává k úplné dispozici Duchu, jedinému svému učiteli, svou duši i tělo.

Díváme-li se na Petra z tohoto hlediska, jsme možná nakloněni označit jej za „charizmatika“, ale vzhledem k dvojznačnosti tohoto termínu by to znamenalo banalizovat jeho osobnost. Pokud už jej chceme popsat nějakou moderní terminologií, můžeme říci, že je v něm více než „morální svatost“ patrná „svatost ontologická“, tzn. aktivní přítomnost Ducha

svatého v celém jeho jednání. Je podivuhodné, že Petr ve své době jasně vyznával trichotomii řeckých Otců, tedy složení duchovního člověka z těla, duše a Duchu svatého, a spatřoval ji zejména u Panny Marie. Jako ona se i on cítil stále veden Duchem, chráněn v těle a osvécován v duši. Vnitřní osvětlení byla doplňována radami duchovních Otců, znamenání prozřetelnosti, která se projevovala vnějšími událostmi.

Pozorně přijímal vnitřní osvětlení a zaznamenával si je do Deníku, jehož obsah je jimi převážně tvořen. Lze říci, že praktikoval to, co východní učitelé nazývali „modlitbou srdce“, jejíž obsah je mistrovsky popsán také sv. Ignácem v jeho pravidlech o rozlišování duchů, když říká: „Jedině Bůh, náš Pán, může dát duši útěchu bez předcházející příčiny. Neboť je vlastní Stvořiteli vcházet do ní, vycházet z ní a působit v ní hnutí tak, že ji zcela přitahuje k lásce své božské Velebnosti. Říkám ‚bez příčiny‘: bez jakéhokoliv předcházejícího smyslového nebo rozumového poznání nějakého předmětu, skrze který by tato útěcha přišla prostřednictvím vlastních úkonů rozumu a vůle.“

Stává se však, že i Duchem osvětleni se někdy ocitnou ve tmě a poutníci nechápou, kam mají zaměřit své kroky. Proto přijímají s velkou vděčností, když je někdo jiný osvítil: duchovní otec. Tím byl pro Petra sv. Ignác, a proto jej tolik miloval.

Přijímal tak jeho učení o poslušnosti. Víme, že k označení této ctnosti máme v řečtině dva termíny: hypótaxis a hypakoé. První předpokládá, že se někdo podřídí danému příkazu, moudrému pravidlu (taxis). Druhá znamená poslouchat (akouó) živou osobu, která mluví. V životě nasloucháme různým osobám, ale poslouchat v řeholním smyslu můžeme pouze ty, kteří jsou přímo osvětleni Duchem, a proto jsou duchovní v pravém smyslu slova. Takovým byl pro Petra sv. Ignác a, mimo jiné, římský papež. Jemu byl Petr obzvláště vděčný za to, že pomohl duchovně rozlišit směr cesty prvního Tovaryšstva.

V této souvislosti mi přichází na mysl text pravoslavného teologa Sergeje Bulgakova. Ten, jak lze očekávat, popírá církevní primát papeže. Z druhé strany však uznává, že jsou dobří zbožní katolíci, kteří hledí na papeže jako na duchovního otce. Tímto duchovním způsobem chápali první jezuité svou zvláštní poslušnost římskému papeži. Bezpochyby je to aktuální postoj, který je hoden doporučení také dnes.

Konkrétní cesta Petrova života se však skládala z nesčetných změn. Události v jeho životě se doslova „děly“. Povšimli jsme si, že se Petr snažil chápat jejich duchovní smysl. Žasnul, jak byly ve své různosti Boží prozřetelností sjednoceny. Proto si nikdy nenařikal, že někdo narušil jeho plány nebo že jej někdo nespra-

vedlivě pronásledoval. Uměl děkovat i za to, že byl spolu s dalšími na sedm dní uvězněn Francouzi, svými krajan. Když uvažoval nad touto událostí, pochopil, že Bůh ho poslal do vězení misionářsky působit, zvláště když velitel, který je uvěznil, se nakonec Petrovi zbožně vyzpovídal ze svých hříchů.

Z tohoto důvodu mu bylo obtížné rozlišovat mezi lidmi dobrými a zlými. Soucítit s těmi, kteří šli po špatné cestě, a modlil se za všechny, přičemž řadil vedle sebe císaře, papeže, Martina Luthera či Melanchtona... A v odměnu za to byl považován za sympatického ode všech, kteří se s ním setkali. Celý lidský rod se Petrovi jevil jako velká rodina, jako mystické tělo Ježíšovo, v němž se živí i mrtví zdáli přítomní.

Stěží najdeme v životopisech Božích mužů někoho, kdo by tak upřímně jako Petr ctil světece každého dne podle liturgického kalendáře nebo podle toho, jak je „potkával“ v jejich relikviích a jakoby ve vzduchu. Kosmos byl pro něho ožívován anděly, služebníky Božími, a proto je často vzýval.

Jaký závěr z toho dnes plyne pro nás? Petr spolu s Ignácem a Xaverem jsou prvními Otcí Tovaryšstva Ježíšova. Vypadají odlišně, mnohem méně uniformně, než jak by se myslelo. Avšak již sv. Bazil Veliký poznamenal, že řeholní komunita, podobně jako první církev v Jeruzalémě, dokáže být tvořena jednou myslí a jedním srdcem (Sk 4,32), nikoli skrze přirozené dary, ale skrze Ducha svatého.

*Tomáš kard. Špidlík SJ
Z itaštiny přeložil Milan Glaser SJ*

Bl. Petr Favre (lat. Faber) byl první stálý společník sv. Ignáce. Narodil se r. 1506 v obci Villaret (Savojsko), která leží na francouzsko-švýcarském pohraničí. Jako chlapec pásal ovce. Studoval nejprve na latinské škole v La Roche a na jaře 1525 odešel na Pařížskou univerzitu. Rozhodující bylo pro něho setkání s Ignácem z Loyoly. V r. 1534 byl vysvěcen na kněze a spolu s Ignácem a malou skupinou prvních společníků složil sliby v kapli na Montmartru. Petr působil v nemocnicích, dával duchovní obnovy a kázal. Po schválení nového řádu Societas Iesu papežem Pavlem III., byl Faber poslán do Německa, kde vzrůstal vliv protestantismu. Pro Tovaryšstvo získal Petra Kanisia, který později založil první jezuitskou kolej v Českých zemích. Petr Faber vynikal učeností i zbožností. Zemřel r. 1546. Blahořečil ho Pius IX. v roce 1872.

Ve šlépějích Krále

O Duchovních cvičeních Ignáce z Loyoly s J. A. Tetlowem

Karmelitánské nakladatelství 2006, 92 s.
ISBN 80-7192-937-9

Čerstvě vydaná knížka nabízí čtyřicet svěžích zamyšlení nad citáty z Ignácova základního díla. Je nevelká rozsahem, bohatá obsahem. Autor, americký jezuita s velkou životní a duchovní zkušeností, byl mimo jiné univerzitním profesorem a děkanem, redaktorem a spirituálem. Nyní řídí exerciční dům. Výběr citátů a jejich zpracování poukazuje na jeho nevšední erudici a duchovní zkušenost ve spojování činnosti

s kontemplací, aby modlitba sloužila životu a nesla konkrétní plody.

V knížce najdeme úvahy týkající se Boha (Bůh působí v každém člověku, Boží záměr, S Bohem proti hříchu atd.), Ježíše Krista (Hledat Krista ve světě, Kristus náš vzor, Co dělám pro Ježíše atd.), duchovního života jednotlivce (Uvědomit si své chyby, Rozlišování duchů, Příčiny neútechy apod.) a obecných duchovních zásad (Před důležitým rozhodnutím, Nejsme nezávislí, Dodržovat rozumný řád, Vztah k církvi apod.).

Citáty jsou vytrženy z původního kontextu, ale i tak poskytují dost duchovní potraviny k dennímu zamyšlení a někoho možná přivedou k vykonání exercičií. Autor ve svých úvahách vystihuje a podtrhuje praktické zaměření exercičií a ignaciánské spirituality na změnu a proměnu vlastního života ke službě Bohu a lidem ve šlépějích Krále.

Zvlášť živě působí právě odstavce věnované Ježíšovi. Vedou čtenáře ke zdroji a cíli exercičií, k osobě našeho Spasitele a Pána. Autor s ním musel v meditacích strávit mnohé chvíle, aby se mohl s takovým zaujetím podělit se čtenáři a pozvat je k podobné cestě při hledání Pravdy a Života.

František Hylmar SJ

Chvála Kristu!

Jen pár poznámek k Vašemu bulletinu. Děkuji, že v zápatí každé stránky je název časopisu s číslem a ročníkem. Při případném kopírování zajímavých článků je tím jasný zdroj. Škoda ale, že jste z titulní stránky (1. strany obálky) odstranili jezuitský znak IHS v září paprsků. Myslím, že titulní stránky loňského ročníku byly lepší. Pěkný obrázek tam byl, ale zároveň i jednoznačné záhlaví, kterým se hlásíte ke Kristu. Teď se už titulní stránka kromě názvu bulletinu nijak neodlišuje od světských (příp. komerčních) časopisů.

K zajímavému článku Petra Havlíčka, ve kterém představuje pražské působení jezuitského řádu – Karlovo náměstí, na kterém stojí kostel sv. Ignáce, není druhým největším pražským náměstím, ale je největším. Park, který se na něm rozkládá, opticky zmenšuje jeho plochu z pohledu ze země.

A ještě k hlavnímu článku v č. 1/2006 – Duchovní cesta Sádhana, kterému je věnována i titulní strana. Zdá se mi, že v takovémto pojetí není místo pro Krista.

Ať se Vám i nadále vše daří!

Zdraví Martin Lexa, Praha

*Otec našeho Pána Ježíše
Krista ať osvíti naše srdce,
abychom pochopili, jaká je
naděje těch, které povolal.
Ef 1,17–18*

... být jezuitou dnes ...

aneb: Bůh dává povolání a Tovaryšstvo Ježíšovo zve Bohem povolané k práci na Boží vinici

Co: víkend plný rozhovorů, diskusí, informací a modliteb dotýkajících se řeholního povolání

Kdy, kde: 12.–14. 5. 2006, v exercičním domě Tovaryšstva Ježíšova v Kolíně

S kým: s **P. Františkem Hylmarem SJ** – provinciálem Tovaryšstva Ježíšova

s **Br. Václavem Dlapkou SJ** – řeholním bratrem a ekonomem

České provincie Tovaryšstva Ježíšova

s **P. Ludvíkem Armbrustrem SJ** – dlouholetým misionářem v Japonsku a současným děkanem teologické fakulty Univerzity Karlovy

s **P. Františkem Líznou SJ** – služebníkem na poli sociálního apoštolátu, vězeňským kaplanem

Pro koho: Pro ty, kteří tuší nebo i vědí, že je Bůh volá k řeholnímu životu
Pro svobodné muže ve věku od 18 do 40 let
Pro ty, kteří chtějí „více“ ...

Pokud se chceš zúčastnit, přihlas se na adrese:

P. Josef Horehled SJ, Ječná 2, Praha 2, 120 00, johorehled@yahoo.com

Duben

Všeobecný úmysl

Aby vlády všech národů respektovaly osobní, sociální a politická práva žen.

Často podléháme omylu, když hodnotíme druhé jen podle zevnějšku a přehlédneme, co se skrývá za ním. Platí to zvláště ve vztahu k ženám. Více se oceňuje jejich zevnějšek než duchovní hloubka a celá krása duše, osobní hodnota, bohatství citového života a vše, co bývá označováno za „tajemství ženství“.

V mnoha zemích se ženy stále ještě setkávají s velkými překážkami, chtějí-li uplatnit své vlohy v sociální, politické a ekonomické oblasti života.

Církev se nejen zasazuje o odstranění všech nespravedlností, ale usiluje o mnohem více. Na prvním místě se sklání před jedinečným spojením matky a dítěte, před tajemstvím darování života, před mateřstvím. A pak hned upozorňuje, že aktivní přítomnost ženy ve veřejném životě má pomoci naplnění „civilizace lásky“ všude tam, kde platí především výkonnost a zisk.

Modlíme se také za to, aby sdělovací prostředky přispívaly k ocenění právě duchovních hodnot žen, bez kterých bychom se mohli octnout na úrovni kultivovaného živočicha.

Misijní úmysl

*Aby církev v Číně mohla skutečně-
vat své misijní poslání bez překážek,
v plné svobodě.*

I když byly naše diecéze pod tvrdým tlakem komunistické diktatury osiřelé, nepodařilo se vytvořit národní církev a odtrhnout ji od Apoštolského stolce. V Číně je situace daleko horší. Tam existuje tzv. vlastenecká církev. Režim uvrhl na desítky let do vězení biskupy, kněze i část věřících, když zůstali věrni spojení se Svatým otcem, a uchýlili se za velkých obětí do „podzemní církve“.

Církev v Číně krvácí z mnoha ran. Jednou z nejvážnějších je svěcení nových biskupů tzv. vlastenecké církve bez souhlasu Sv. stolce, a tedy nedovoleného. Při tom všem čínský režim tvrdí, že svoboda náboženství je zaručena.

V Číně se hlásí ke katolické církvi z 1 miliardy 300 milionů obyvatel jen 10 milionů (60 % je bez vyznání, 20 % se hlásí k čínskému lidovému náboženství a 6 % je buddhistů). Z těch deseti milionů je v „podzemní církvi“ asi 6 milionů.

Národní úmysl

*Aby děti byly v duchu evangelia
vychovány k pokoji a toleranci,
a ne k násilí a sobectví.*

Ve vytváření lidské osobnosti nelze spoléhat na nějakou neutrální meto-

du. Narážíme na potíže ze sklonů k sobectví a ke hříchu vůbec. Jako věřící dobře víme, že jde o důsledky prvotní viny.

Počet pokřtěných dětí klesá a nemálo je těch, které, ač pokřtěny, nejsou vedeny k životu v milosti. První svatě přijímání bývá pro ně i poslední.

Na středních školách o několika stech studujících se sotva sejde 12 přihlášek, nutných pro vyučování náboženství. Na mši svatou nejdou prostě proto, „že tam nikdo nechodí“, jak často odpovídají.

Těžko překonatelnou překážkou mezi mladými je ovzduší posměchu ostatních, a z toho pak pocitu méněcennosti.

Úmysl našich biskupů se ovšem dotýká i vlivu tisku a televize, proti němuž jsme lidsky bezmocní, a v neposlední řadě víry rodičů. Rodinou prochází hlavní proud civilizace lásky, zdůrazňoval nezapomenutelný papež Jan Pavel II.

Květen

Všeobecný úmysl

*Aby hojnost darů Ducha svatého,
vylitých na církev, přispívala k růstu
míru a spravedlnosti.*

Snad bychom se mohli ptát, který z hojnosti darů Ducha svatého nejvíce prospívá k růstu míru a spravedlnosti. Nechybíme, vzpomeneme-li

na ten uváděný až na konci, na dar bázně Boží.

Celé lidstvo od samého začátku prožívá tragedii zla a usiluje o odhalení jeho kořenů a osvětlení jeho příčin. Zlo není něčím neosobním, nějakou neurčitou silou. Plyne z lidské svobody, která odlišuje každou lidskou bytost od ostatního stvoření. Zlo má vždycky jméno a tvář těch mužů či žen, kteří je svobodně zvolí.

Vytratí-li se u dětí láska k rodičům, může někdy pomoci k zabránění zla strach z trestu. Když si ani z něj děti nic nedělají, zbývají rodičům oči pro pláč.

Nejhlubší tragédií lidstva je odmítnutí Boží lásky. Církev neúnavně vyprošuje všem dar bázně Boží. Dar obavy zarmoutit toho, kdo miluje.

Misijní úmysl

Aby zákonodárci v misijních zemích chránili lidský život od jeho početí až do jeho přirozeného ukončení.

Hnutí „Pro život“ se zasazuje o rodinu, která bývá nazývána „svatýníní života“. Tato je často ohrožována sociálním, ekonomickým a kulturním nátlakem, který podkopává její stabilitu. Někde je rodina ohrožena i samotným zákonodárstvím, které se staví proti její přirozené struktuře. Zásadní omyl spočívá v tom, že se vše, co souvisí se životem, chce řešit „vědecky“. Vytratila se úcta k tajemství života. Lidský zárodek se stal pouhým laboratorním preparátem.

Rozvojové země se bojí nárůstu obyvatelstva a třeba v Číně je dovoleno manželům jen jedno dítě. Ti většinou chtějí chlapce, a děvčata jsou proto ještě před narozením zabijena. Západní společnost lpí na životě, pokud se nestane obtížným pro stáří a nemoce. Řešení vidí v tzv. milosrdné smrti, eutanazii.

Život je prvním darem Boha Otce. Z něj prožíváme prvou radost vůbec. Církev nepřestává opakovat, že základní povinností státu je život chránit. Příkázání „Nezabiješ!“ platí. Na jeho nedbání lidstvo doplatí!

Národní úmysl

Aby všechny, kdo procházejí obdobím zkoušek a utrpením, posiloval příklad Panny Marie, trpící pod křížem svého Syna.

Naši biskupové nás v květnu vedou k Panně Marii. Zvláště všechny trpící. My lidé si těžko dovedeme představit větší lásku než tu, jakou miloval Pán Ježíš svou pozemskou maminku. A přesto ji neušetřil tolika strastí a bolestí, které, ač čistá a bez stínu hříchu, pokorně přijala a statečně snášela. Bolest vyvrcholila pod křížem. A jestliže si nedovedeme představit větší lásku, tím méně se dovedeme vžít do bolesti při křížování.

Naše vlastní bolesti nám připadají jako největší. Panna Maria pod křížem nás vede ke statečnosti. A také ke zkušenosti, že bez utrpení není poznání.

Zprávy

Praha

■ V sobotu 25. března, v den slavnosti Zvěstování Páně, při bohoslužbě v 10.00 hod. slavené v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí v Praze udělil Miloslav kardinál Vlček svátost kněžství dvěma mladým jezuitům: Petru Havlíčkovi a Miroslavu Heroldovi.

První eucharistii novokněží slavili o den později ve dvou pražských kostelích. Petr Havlíček v 9 hod. v kostele sv. Ignáce a Miroslav Herold v kostele sv. Jana Nepomuckého Na skalce v 16 hod.

Ústí nad Labem

■ P. Václav Umlauf dokončil doktorandské studium na Hochschule für Philosophie v Mnichově a začal vyučovat v letním semestru na UJEPu v Ústí nad Labem. Zároveň se na zimní semestr bude vracet do Mnichova, kde bude také přednášet. P. Josef Horehled chystá v severních Čechách založení školy podle modelu Nativity amerických jezuitů.

Škola „Nativity“ by měla poskytnout kvalitní výuku sociálně znevýhodněným dětem z městských rodin. Klade si za cíl připravit tyto děti pro studium na střední škole a i tam s nimi udržovat kontakt. Tento vzdělávací model založili před třiceti

lety jezuité v USA a v současné době existuje asi 39 škol tohoto typu (*Nativity Network*). Zakladatelé nechtěli jen poskytnout vzdělání a dobrou výchovu dětem z rodin s nízkými příjmy, ale také usilovali o integraci dětí z různých etnických skupin do společnosti.

Piešťany

■ Bratr Michael Schöpf SJ, zástupce ředitele oblastní kanceláře Jezuitské služby pro uprchlíky v Bruselu (JRS-Europe), se spolupodílí na přípravě setkání jezuitů působících na poli sociálního apoštolátu. To by se mělo konat v roce 2007 ve slovenských Piešťanech.

„Zkušenost jezuitů pracujících v Evropě na poli sociálního apoštolátu je velmi rozmanitá,“ vysvětluje Schöpf v rozhovoru pro náš bulletin, a uvádí několik příkladů.

„Zároveň jsou všichni tito lidé jezuité, kteří si kladou otázku, jak chápu své řeholní povolání. Tohle je hlavní důvod k setkání. Lidé se mohou společně ptát: jak žijeme své jezuitské poslání, svou spiritualitu, jak prožíváme svou přítomnost v evropské společnosti,“ objasňuje Schöpf důvody pro připravované setkání v Piešťanech.

Vatikán

■ Otec generál Peter-Hans Kolvenbach napsal list adresovaný celému Tovaryšstvu se sdělením, že po obdržení souhlasu papeže Benedikta XVI. a příznivé odpovědi provinciálů nařídil svolání 35. generální kongregace. První plenární zasedání se bude konat v předvečer slavnosti Zjevení Páně 5. ledna 2008 v generální kurii Tovaryšstva v Římě, jak to stanoví Konstituce v případě volby generálního představeného.

Generální kongregace je nejvyšším orgánem Tovaryšstva Ježíšova, který nejen volí generálního představeného, ale i kontroluje, může jej i sesadit, může měnit se schválením Svatého otce jednotlivá ustanovení Konstitucí sestavených sv. Ignácem z Loyoly, proěřuje dosavadní působení řádu a stanoví priority apoštolátu na další údobí. 35. generální kongregace bude mít za hlavní úkol projednat závažné otázky, které se týkají celého řádu, a volbu nového generálního představeného.

■ V době individualistického relativismu je posláním katolíků rozvíjet dialog s kulturou a otvírat ji pro transcendentní hodnoty. Benedikt XVI. to zdůraznil v promluvě k redaktorům a spisovatelům časopisu *La Civiltà Cattolica*. Delegaci vedenou generálním představeným jezuitů, P. Peterem-Hansem Kolvenbachem, přijal Svatý otec v tzv. Papežském sále apoštolského paláce.

Časopis vznikl v Neapoli zásluhou skupiny jezuitů. První číslo vyšlo 6. dubna 1850. Kvůli silné cenzuře ze strany vládnoucích Bourbonů se redakce brzy přestěhovala do Říma. *La Civiltà Cattolica* je nejstarším ze všech dosud vycházejících italských časopisů. Vychází první a třetí sobotu v měsíci. Ročně je to 24 svazků s celkovým obsahem dvou a půl tisíce stran.

■ Papež Benedikt XVI. navštívil 3. března sídlo Vatikánského rozhlasu při příležitosti 75. výročí od založení této instituce. Požehnal pamětní desku věnovanou Janu Pavlu II., který zde před svým zvolením na Petrův stolec poskytl řadu rozhovorů. Potom Benedikt XVI. pozdravil posluchače živého vysílání.

Následovala návštěva v dalších studiích a jazykových sekcích, kterých je ve čtyřpatrové budově kolem čtyřiceti.

Navštívil také společně redakci slovenského a českého vysílání. „Při pohledu na Benedikta XVI. jsem viděl za jeho mírně unaveným úsměvem otcovsky úchvatnou něhu. Táhly mi hlavou desetiletí práce v českém pořadu a tohle setkání bylo úžasně milou odměnou,“ prohlásil po papežské návštěvě dojatý P. Josef Koláček SJ.

V sále Marconi se pak Benedikt XVI. setkal se zaměstnanci rádia, shrnul historii rádia, zdůraznil jeho úspěchy a povzbudil přítomné k další službě.

■ P. Albert Vanhoye, emeritní rektor Papežského biblického institutu a sekretář Papežské biblické komise, bude jmenován kardinálem. Jak při generální audienci 22. února v Aule Pavla XVI. ohlásil papež Benedikt XVI., církev by v konzistoři 24. března měla dostat 15 nových kardinálů. Dlouholetý papežův spolupracovník a přítel, jezuita P. Albert Vanhoye, je jediným z jmenovaných, který nemá biskupské svěcení.

Bujumbura

■ V neděli 5. února byl v Burundi zastřelen jezuita, P. Élie Koma. Podle všeho se stal obětí náhodné přestřelky mezi vojáky a zloději. Vůz jezuity zastavili střelbou neznámí muži převlečení za policisty, přítom smrtelně zranili všechny tři cestující. Někteří v incidentu vidí možný trest za angažovanost tohoto řeholníka z kmene Tutsi v procesu smíření mezi nepřátelými etniky.

Otec Élie Koma vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova roku 1967 a o tři-

náct let později přijal kněžské svěcení. V poslední době působil jako prefekt kostela v jedné z nejchudších čtvrtí Bujumbury. Usiloval o získání vládou zkonfiskované budovy bývalé jezuitské koleje, kde řád zamýšlel otevřít univerzitu.

Šanghaj

■ U příležitosti pětistého výročí narození sv. Františka Xaverského byl v Šanghaji vyhlášen rok evangelizace. První jezuitský misionář zemřel 3. prosince 1552 na ostrově Sancjan, odkud chtěl cestovat do Číny. Slavnostnímu zahájení roku evangelizace předsedal v sobotu 11. února místní ordinář, biskup Aloysius Jin Luxian.

Biskup Luxian vyzval věřící k aktivní účasti na evangelizaci a charitativních dílech církve.

Rok evangelizace v šanghajské diecézi vyvrcholí na svátek sv. Františka Xaverského 3. prosince slavnostními obřady v tamní katedrále.

Jubilea

P. Jan Adamík	Řím	21. 4.	5 let kněžství
P. David G. Allen	Brno	6. 4.	70 let
P. Petr Přádka	Velehrad	16. 4.	45 let
P. Marek Gawlik	Český Těšín	29. 4.	40 let

Srdečně blahopřejeme

Seznam podporovatelů od 26. 1. do 8. 3. 2006

P. Rudolf Zbirovský, Střelice; Římská unie řádu sv. Voršily VDF; RNDr. Vlasta Brázdová, Brno; Česká provincie Společnosti sester Ježíšových, Olomouc; Alena Hrbolková, Praha; paní Shánělová, Praha; Mons. Josef Veselý, Opava; RNDr. Věra Mášková, Praha; Josef Loub, Praha; František Srovnal, Zábřeh; Ludmila a František X. Paďouroví, Mělník; Helena Mikáčková, Velká nad Veličkou; Růžena Burgetová, Praha; Růžena Stránská, Praha; Josef Hampl, Krupka; MUDr. Eduard Hladík, Praha; Ing. Miloš Homoláč, Praha; Marie Pavlů, Brno; doc. dr. Marta Romportlová, Brno; Sestry CJ, Horní Maxov; PhDr. Jiří Friml, Děčín; Josef Dušek, Hradec nad Moravicí; Ing. Josef Vermach, Sedlčany; Jaroslava Jarolímková, Praha; Vít Blaha, Vracov; Bohumír Karásek, Brodek u Přerova; Ing. Ivo Rudolf, Kroměříž; Spoločnosť dcér kresťanskej lásky, Litomyšľ; Stanislav Tománek, Jestřábí; PhDr. O. A. Kukla, Praha; Vít Kuběna; Oldřich Polák, Brno; Cyril John, Česká Třebová; P. Robert Kunert SJ, Olomouc; Marie Sodomková, Praha; Ing. Miloš Veselý, Brno; Josef Hurt, Brno; MUDr. Dagmar Pohunková, Praha; Dr. Dagmar Chytilová, Praha; Marie Nováčková, Praha; JUDr. Zdeněk Chudoba, Nové Město na Moravě; P. Jan Daněk, Nové Město na Moravě; Prof. PhDr. Josef Kolmaš DrSc., Praha; Marie Blechová, Ivančice; Jarmila Zindulková, Blansko; Jiří Sobek, Lískovec; Kongregace Milosrdných sester III. ř. sv. Františka, Uherské Hradiště; rodina Bačova, Brumov-Bylnice; Jiří Hanačík, Zlín; P. Josef Sláčík, Prachatic; Ladislava Vavřínová, Týnec nad Labem; Kongregace sester Nejsv. Spasitele, Znojmo; Pavel Slimařík, Těšetice; Jitka Rambousková, Spálov; Anna Palová, Frýdek-Místek; Jan Svoboda, Ostrava; Ing. Milan Němec, Ostrava-Zábřeh; Římskokatolická farnost, Frýdek-Místek; Vanda Ovečková, Ostrava-Poruba; František Fojtů, Šternberk; P. Jan Kroupa, Náměšť na Hané; Karel Nový, Praha; P. Josef Hložek SJ, Obyčtov; Marie Horáková, Žďár nad Sázavou; Bohuslav Bilavčík, Staré Město; Karel Polášek, Ostrava; Jan Hruza, Ostravice; Bernarda Dvořáková, Brno; Ing. Vojtěch Tomeček, Vnorovy; Anna Kubíková, Tvrdonice; Josef Forbelský, Praha; P. Jan Birka, Všetaty; Vlasta Dědková, Dobruška; Dr. Karel Mačák, Liberec; Jiří Bouška, Praha; Marie Hrunková, Praha; P. Jan Baščavský, Nová Horka; Gertruda Knopová, Opava; Mgr. Zuzana Doležalová, Ostrava; Ludmila Mašlaňová, Praha; Bohuslav Páral, Praha; Dr. Marie Rauscherová, Praha; Stanislav Příkryl, Praha; Jiří Komrska, Brno; Josef Zouhar, Hodonín; P. František Bršlica, Uherské Hradiště-Sady; Bedřich Jagoš, Popovice; Božena Rýdlová, Bystřice pod Hostýnem; RNDr. Josef Boštík CSc., Praha; Ludmila Sobíšková, Praha; R. Tesařová, Praha; Josef Kroul, Zábřeh; Marie Nováková, Praha; Zdeněk Sychra, Pardubice; Vašíčkovi, Dolní Čermná; Česká provincie Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, Brno; Petr F. Durna, Brno; Josef Daněk, Salaš; Josef Tvarůžka, Hlubočec; rodina Bartoňkova, Brno; Marta Pavlů, Řepka; Jaroslav Stuchlý, Ostrava-Výškovice; Jaroslav Kozel, Čeladná; Nadace Dobré dílo sester sv. Karla Boromejského, Praha; Aleš Wagenknecht, Kolín; P. Josef Šik, Brno; Petr Doležal; Ing. Václav Benda, Brno; P. Jiří Hájek, Stříbro; Ing. Karel Pelikán, Bukovany; P. Josef Šindar, Tišnov; P. Jindřich Zdeněk Charouz OPraem., Želiv; Ing. Silvestr Malec, Velká Bíteš; Ludmila Chylíková, Brno; Anna Hanáková, Olomouc; P. Antonín Duda, Rosice nad Labem; Reichlovi, Praha; Prof. PhDr. Josef Unger CSc., Brno; Josef Jakubíček, Zlín; Miloslav Popelka, Jalubí; MUDr. Ladislav Švestka, Plumlov; Karel Fišer, Tasovice; Jaroslav Jožák, Chrast u Chrudimě; A. L.; Bohuslava Pavlů, Brno; Marie Nidermertlová, Příbyslav; Andrýsek, Praha; Miroslav Lev, Havířov; Pavel Ševela, Mutěnice; Marie Kotková, Zlín; Ing. Ludvík Motyčka, Brno; Václav Vinš, Praha; František Skřivánek, Praha; Slávka Bulíková, Praha; Věra Kalná, Říčany; H. Žalčík, Bystřice pod Hostýnem; J. Dačaj, Praha, Mgr. Anna Pokorná, Uherské Hradiště.

Všem dárčům upřímně děkujeme